

αναπηρία σίγουρα δεν είναι η συνήθης συνθήκη ζωής.

Όμως καλύτερα να το βλέπεις έτσι ως συνθήκη, παρά ως εμπόδιο ανυπέρβλητο. Έχεις ακούσει τη φράση “Πνίγεται σε μια κουταλιά νερό” Υπάρχουν άνθρωποι που είναι ικανοί την κουταλιά το νερό να την κάνουν θάλασσα κι άλλοι που προτιμούν να μάθουν να κολυμπούν.

Το πρώτο άστο. Είναι μίζερο, αγωνιώδες και δεν περνάει και η ώρα. Πιστεύω ότι πιο εύκολο είναι το δεύτερο. Άσε που το διασκεδάζεις κιόλας.

Εδώ μπορείτε να ψηφίσετε την Κατερίνα

Ψηφίστε για την Κατερίνα

Ήμουν γύρω στα 19 μου όταν άκουσα για πρώτη φορά τη λέξη αναπηρία. Μια αστάθεια που προϋπήρχε απ'την εφηβική μου ηλικία σε πολύ μικρότερο βαθμό ,είχε εξελιχτεί σε κάτι σοβαρότερο. Σε μια σπάνια προοδευτική νευροπάθεια. Δεν είχα καν φανταστεί ούτε την εξέλιξη της, ούτε τι ακριβώς είχα, οι γονείς μου ,η οικογένεια μου, οι φίλοι μου ,το περιβάλλον μου γενικότερα ποτέ δε με αντιμετώπισαν ως κάτι διαφορετικό .Σπούδασα, δουλεύω, αθλούμαι, διασκεδάζω, κάνω τις βόλτες μου και ταξίδια με τους φίλους μου, ζω την καθημερινότητα μου όπως οι περισσότεροι. Το ότι κινούμαι με αναπηρικό καροτσάκι, δε με κάνει να νιώθω κατώτερη των άλλων. Απλα κάνω πράγματα με άλλον τροπο.ολοι είμαστε ισοι,εγω τουλάχιστον έτσι το βλέπω....

Ξεκόλλα ρε η ζωή είναι ωραία! Είναι δύσκολο δε λέω: είσαι ενήλικος και πρέπει να μάθεις από την αρχή τα πάντα!Δεν έχεις όμως εναλλακτική, μάθε. Είμαστε και τυχεροί: ζούμε δύο ζωές σε μία. Άσε στην τράπεζα: όλοι περιμένουν με τις ώρες, σε ένα τέταρτο έχεις τελειώσει.

Η μεγαλύτερη και σοβαρότερη αναπηρία είναι της πολιτείας και της κοινωνίας. Είναι κρίμα που δεν υπάρχει η ανάλογη μεριμνά ούτε στα βασικά τουλάχιστον.πχ στις δημόσιες υπηρεσίες,στα αθλητικά κέντρα,στις τράπεζες,στους δρόμους κτλ. Είναι κρίμα να ζουμε σε μια τόσο όμορφη πολη,αν και είναι flat το μεγαλύτερο κομματι της,το οποίο είναι ευνοϊκό ούτως ή αλλως για κάποιον που κινείται με αναπηρικό καροτσάκι, δυστυχώς υπάρχουν πολλές ελλείψεις στο θέμα της πρόσβασης,λες και εδώ δεν υπάρχουν ανάπηροι.

Η αναπηρία και το διαφορετικό γενικότερα ξενίζει. Και οι περισσότεροι άνθρωποι,θεωρουν ότι η αναπηρία είναι κάτι το μακρino...και όμως είμαστε όλοι οι άνθρωποι εν δυνάμει άτομα με αναπηρία. Ο οίκτος και τα περίεργα βλέμματα είναι

καθαρά θέμα παιδείας. Δυστυχώς, μεγαλώνουμε με τα πρότυπα του υγιούς και του αρτιμελούς και η εικόνα της αναπηρίας μας ξενίζει- φοβίζει, γι' αυτό και οι περίεργες αντιδράσεις απέναντι στο μη συνηθισμένο. Είμαι δασκάλα ειδικής αγωγής, στο 2ο δημοτικό σχολείο και είμαι πολύ περήφανη που οι μαθητές μου, είναι εξοικειωμένοι μέσω εμού ...και στη μετέπειτα ζωή τους δε θα είναι απ' αυτούς με τα περίεργα βλέμματα στη θέα ενός αναπήρου.

Εντελώς τυχαία είδα στο Facebook τον Ευρωπαϊκό διαγωνισμό του οργανισμού των Σπανίων παθήσεων ,το πρότεινα στη φίλη μου τη φωτογράφο Λένα Μαγκούτα και ιδού το αποτέλεσμα.

Η πρώτη θέση δεν είναι αυτοσκοπός, προωθούμε τη φωτογραφία μας και βοηθήσω έστω και μ' αυτόν τον τρόπο , στο να εξοικειωθούν οι άνθρωποι με την εικόνα της αναπηρίας. Δεν αξίζει να το βάζουμε κάτω για τίποτα γιατί όσο κοινότυπο και να ακούγεται, το να έχεις την υγεία σου και να είσαι καλά είναι το σημαντικότερο πράγμα.

Για όλα υπάρχει λύση με τη θέληση και με την αγάπη των γύρω σου.

Κατερίνα Μπλέτσα, Δασκάλα ειδικής αγωγής

Του Βασίλη Αλεξίου

Πηγή: trikalavoice.gr